Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Франціосканьска ч. 10, дворъ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вольни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Подиноке число 3 кр.

Ч. 186. | Нинѣ: Самуила пр. Завтра: Тадея ап. | Вересень Юста | Четверъ 20 серпня (1 вересня) 1892 | Входъ сонця 5 г. 20 м., заходъ 6 г. 39 м. Баром. 765 терм + 30·8° + 16·0°. | Рôкъ II.

Соймы краевѣ.

Нагле скликане соймôвъ краевыхъ — пише Czas — заскочило майже всѣ Выдѣлы краевѣ. Була думка, що Соймъ буде скликаный ажь въ грудни и длятого не спѣшили ся зъ приготовленями потрѣбныхъ предложень. Галицкій Выдѣлъ краевый, одержавши вѣсть о скликаню Сойму, занявъ ся безпроволочно укладанемъ буджету, вôдбувае майже що день засѣданя и змушеный бувъ вôдкликати урядникôвъ зъ урльопу. Вже онгды доношено, що Выдѣлы краевѣ горѣшно австрійскій и ческій выступили до дотычныхъ Намѣстництвъ зъ представленемъ противъ такъ вчасного и несподѣваного скликаня сесіѣ соймовои. Нинѣ же одержуемо вѣсть, що Намѣстникъ Тиролю выѣхавъ до Ольшева до ґр. Таффого, щобы, коли то можливо, спонукати вôдрочене сесіѣ соймовои. Тамошный Выдѣлъ краевый не приготовивъ жадного матеріялу, а крôмъ того не переведена ще часть выборôвъ до тирольского Сойму. Ґр. Мервельдтъ не вернувъ ще и не звѣстно, якій буде результатъ подорожи. Коли Соймъ збере ся дня 9 вересня, то рѣчь дуже можлива, що не стане до комплету достаточного числа пословъ.

Presse пише знову: Скликанѣ на 9 вересня Соймы краевѣ займуть ся выключно залагодженемъ прелімінаря и найпильнѣйшихъ справъ, а предложеня правительственнѣ будуть внесенѣ ажь на додатковôй сесіи въ грудни. Звѣстно, що пôдчасъ послѣднои сесіѣ соймовои богато репрезентацій краевыхъ высказало въ ухваленыхъ резолюціяхъ жадане, щобы правительство скликувало що року Соймы краевѣ въ порѣ, коли бы залагоджене прелімінаря по всѣй формѣ було можливе. Тому жаданю вдоволяе теперь правительство вповнѣ, що бôльше, дае навѣть Соймамъ першеньство передъ Делеґаціями и Радою державною. Мимо того декотрѣ круги соймовѣ здають ся бути невдоволенѣ изъ скликаня Соймôвъ на першѣ днѣ вересня репрезентацій краевыхъ. Стрѣчаемо ся многократно зъ голосами, що Выдѣлы краевѣ не мали досыть часу приготовити матеріялъ, именно дотыкаючій буджету. Що до насъ — каже Presse дальше — то здае ся намъ, що було досыть на то часу вôдъ цвѣтня; коли жь его не выскакано, то вина за то не лежить на правительствѣ. Признаемо, що було бы то выгôднѣйше и практичнѣйше, колибъ Соймы могли радити безъ перервы два або три мѣсяцѣ; тому однакожь стоять на перешкодѣ важнѣ причины, выходячѣ зъ потребы увзглядненя инъшихъ тѣлъ репрезентаційныхъ Делеґацій, котрѣ зъ причины реформы валюты не могли бути скликанѣ, якъ звычайно на весну, мусять прецѣ ухвалити спôльный буджетъ ще передъ кôнцемъ року адміністраційного. Дальше треба взяти пôдъ розвагу и то, що такъ само, якъ хотѣли зарадити Соймамъ, щобы они не помагали собѣ провізоріями буджетовыми, такъ также хотѣли зарадити и подôбнôй провізоріи въ Радѣ державнôй. Не позоставало отже нѣчого, якъ лишь скликати Соймы въ згаданôмъ речинци.

Зъ Вѣдня доносять, що правительство не предложить ческому соймови дальшихъ проектôвъ розмежненя округôвъ соймовыхъ, а Narod. Listy доказують, що на осѣннôй сесіи не настане нѣякій „критичный моментъ“ и правительство не буде мати причины розвязати ческій соймъ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Въ Стрыю вôдбули ся въ понедѣлокъ дня 29 с. м. першѣ загальнѣ зборы тамошнои філіѣ „Просвѣты“. На зборахъ тыхъ явило ся звышь пятьсотъ селянъ и богато духовнои и свѣтскои интеліґенціѣ. Центральный выдѣлъ „Просвѣты“ выславъ на сѣ зборы двохъ вôдпоручникôвъ: голову товариства, дра Омеляна Огоновского, и секретаря, п. Ив. Гуляя. На повитане Вп. головы товариства выѣхали два члены комітету основателѣвъ, дръ Евг. Олесницкій и Андр. Могильницкій, на границѣ стрыйского повѣта, до Моршина.

Богослужене вôдправивъ о. крил. Федушевичь зъ оо. С. Борачкомъ и Ив. Хавалкою. Церковь выповнилась биткомъ селянами и интеліґенцією. Пôдъ конець богослуженя выголосивъ о. О. Бобикевичь проповѣдь, примѣнену якъ найкрасше до торжества. Проповѣдь одушевила зôбраныхъ и народъ лавою поспѣшивъ до льокалю „Бесѣды“ на зборы.

Въ имени комітету основателѣвъ стрыйскои філіѣ повитавъ зборы дръ Евг. Олесницкій и представивъ зборамъ чужостороннихъ гостей, голову товариства „Просвѣты“, дра Ом. Огоновского и проф. Ан. Вахнянина, котрого запрошено зъ вôдчитомъ на сѣ зборы. Зôбранѣ оплесками и окликами „славно“ заявили свое поважане для згаданыхъ мужѣвъ. Вкôнци подякувавъ дръ Олесницкій тымъ

ЛѢСНЫЙ ОБРАЗОКЪ.

Написавъ Генрикъ Сѣнкевичъ.

(Дальше).

Смолярь и Катруся пôшли. Любовь вôдъ нихъ била лучами, але тѣ дѣти Господнѣ не смѣли вже о нѣй говорити. Они ѣѣ тôлько вôдчували, хочь самѣ не знали, що вôдчувають. Нѣяково имъ якось було, але гарно — такъ гарно! И нѣколи имъ лѣсъ такимъ чудовымъ спѣвомъ не шумѣвъ надъ головою, нѣколи подувъ вѣтру не здававъ ся такимъ солодкимъ та нѣжнымъ, и нѣколи шумъ лѣса, шелестъ вѣтру, голосы птиць и сей лѣсный гомôнъ не були для нихъ такою ангельскою музикою, солодкою, могучою, якъ саме въ тôй хвили, такъ нѣяковôй а нѣбы повнôй несвѣдомого щастя.

О свята сило любови, якимъ ты е добрымъ ангеломъ житя, якою рожевою зорею въ сумрацѣ, якою дугою на заплаканыхъ хмарахъ недолѣ!

Мѣжь тымъ загомонѣло помѣжь соснами побрѣхуване пса и за хвилину надбѣгъ Бурко, котрый, высмыкнувши ся зъ хаты, побѣгъ слѣдомъ за Катрусею. Прибѣгъ спѣненый, зъ великою радостію кинувъ ся своими великими лабами на Катрусю и смоляря, а опôсля поглянувъ на одно и друге своими мудрыми, лагôдными очима, неначебъ хотѣвъ сказати:

— Бачу, вы любите ся! То добре!

И почавъ махати радôсно хвостомъ, кинувъ ся бѣчи, описуючи бôльшѣ то меншѣ кола, въ кôнци задержавъ ся, брѣхнувъ ще разъ весело и побѣгъ въ лѣсъ, оглядаючись вôдъ часу до часу на парубка и дѣвчину.

Катруся приложила руку до чола, а поглянувши въ гору мѣжь листе на ясне сонце, сказала:

— Господи! А то вже зо двѣ години зъ полудня, а зѣля нема нѣ трошечки. Йди ты, Ивасю, на лѣво, я пôду на право и збираймо. Треба намъ поспѣшати, — дежь такъ можна?...

Розлучили ся и пôшли въ лѣсъ, але йшли недалеко вôдъ себе и рôвнобѣжно такъ, що одно другому не сходило зъ очей. На папороти, мовь на зеленôй филѣ, мелькала мѣжь соснами пестра спôдничка и жовта хустка Катрусѣ. Струнка дѣвчина неначе плавала середъ ягôдникôвъ, мхôвъ и папороти, сказавбысь: русалка лѣсна; що хвильки згинала ся и пôдносила опять и такъ дальше и дальше, минаючи сосны, йшла въ лѣсъ що разъ густѣйшій, мовь якій привидъ лѣсный.

Часомъ схована за корчь лѣщины або за ялицю, щезала зъ очей смоляря; тогды вôнъ стававъ, прикладавъ руки до лиця и кликавъ сильнымъ голосомъ:

— Гопъ-гоооопъ!

Катруся почувши, усмѣхала ся и удаючи, що ось-то не бачить смоляря а шукае, вôдзывала ся тонкимъ, срѣбнымъ голосочкомъ. — Ивасю!

А вôдгомôнъ на се: — Ива-а-а-асю!

Саме тогды звѣтривъ Бурко на деревѣ вывѣрку, тому ставувъ передъ деревомъ, пôднѣсъ очи и пысокъ въ гору и почавъ брехати. Вывѣрка, збыточниця, сѣвши на галузи, накрыла ся хвостомъ, пôднесла лапки до мордечки и терла носикъ, немовь грала пальцями на нѣмъ и смѣяла ся зъ гнѣву Бурка. Коли Катруся побачила се, засмѣялась звучнымъ срѣбнымъ смѣхомъ, смолярь за нею и такъ лѣсъ ажь розходивъ ся вôдъ гуканя, накликувавъ людскихъ, вôдгомону смѣху и радости.

Хвилями ставало тихо, тôлько лѣсъ заговоривъ шумомъ; вѣтерець зашелестивъ листками папороти, заскрипѣли старѣ вѣти сосны — и тихо!

Тогды то чути було докладно рôвномѣрнѣ удары дятлика: стукъ-стукъ стукъ, ковалю! Здавало ся, нѣбы то хтось стукае до якихсь дверей и за хвилю якійсь таемный голосъ лѣсовый закличе: — Хто тамъ?

То знову жовна посвистувала солодкимъ голосомъ; вудвудъ настороживъ золотый чубъ на головѣ, а роззявивши довгий, якъ голка, дзюбокъ, крикнувъ: гу! гу! гу! гупъ гупъ! Въ лѣщинѣ заливались коноплянки, зеленѣ синички звивались мѣжь зелеными листями; часомъ на верху сосны залопотѣла чорными крылами ворона, ховаючи ся передъ сокою.

Година була пополуднева, погода ясна безъ хмарки, а надъ зеленымъ зводомъ зъ листя простеръ ся голубый зводъ небесный, великій безмежный, на краяхъ сивавый, а по

участникамъ, котрî будучи членами общества им. Качковского, не руководились партійными взглядами, лишь явились на зборы другого просвѣтного товариства. Вôдтакъ забравъ голосъ дръ Омелянъ Огоновскій и сердечными словами витавъ сю наймолодшу філію товариства „Просвѣты“. Пп. Гутникевичъ и Држко, першій въ имени мѣщанъ, а другій въ имени ремѣсникôвъ стрыйскихъ заявили, що возьмуть дѣяльну участь въ економічныхъ и просвѣтныхъ змаганяхъ руского народу.

Опôсля выбрано предсѣдателемъ на часъ зборôвъ о. Іос. Терешкевича зъ Любшѣ а заступниками Тому Красиньского зô Стрыя и Татчина зъ Ивановець, а посѣмъ наступили вôдчиты. Першій вôдчитъ выголосивъ проф. Анат. Вахнянинъ: Якъ было на Руси передъ 1000 роками? Популярне трактоване предмету вôдповѣдало якъ разъ своѣй задачи — и селяне зъ великимъ напруженемъ выслухали вôдчиту. — Другій вôдчитъ державъ п. Андроникъ Могильницкій, говоривъ про товариства обезпеченъ, а выказавши хосенъ такихъ товариствъ завôзвавъ присутныхъ до громадного обезпеченя въ „Днѣстрѣ“. — Третій вôдчитъ припавъ дру Евг. Олесницкому. Тематомъ вôдчиту было економічный станъ нашого народу и потреба скорои помочи въ тôмъ напрямѣ. Въ сѣй роботѣ стане въ пригодѣ якъ разъ товариство „Просвѣта“, котре теперь пôсля статутôвъ може занятись попри просвѣтну такожь и економічною роботою.

До выдѣлу філіѣ выбрано: Стефана Дубравского, дра Евг. Олесницкого, о. Ол. Бобикевича, Андроника Могильницкого, о. Евг. Громницкого, Андрѣя Берника и Тому Гутникевича, — на заступникôвъ: о. Ив. Хавалку, Федора Дергала и Ив. Кохановского. Др. Олесницкій предложивъ выбрати головою філіѣ п. Стеф. Дубравского, а коли зборы одобрили оплесками сей выбôръ, — забравъ голосъ п. Дубравскій и представивши зôбранымъ вагу и значѣне просвѣты, опертои на національномъ ґрунтѣ, завôзвавъ до роботы въ тôмъ напрямѣ. Внѣсъ окликъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря, а зôбрані зъ одушевленемъ вôдспѣвали „многая лѣта“.

При послѣдной точцѣ: Внесеня и интерпеляціи—забравъ голосъ п. Ив. Бойкевичъ и рôвножь заохочувавъ до спôльнои працѣ пôдъ проводомъ такихъ патріотôвъ, котрî скликали теперѣшні зборы и котрî всѣ свои силы жертвують для добра народу.

Зборы закôнчились короткими промовами дра Ом. Огоновского, о. Терешкевича, дра Олесницкого та вôдспѣванемъ „многая лѣта“ въ честь поодинокихъ участникôвъ сихъ зборôвъ.

На зборы наспѣли ще телеґрамы вôдъ п. Боднарчука зъ Калуша въ имени калускихъ мѣщанъ, вôдъ о. Давидяка зъ Тухлѣ и вôдъ п. Посацкого, учителя, и Юркова, господаря въ Мысловѣ коло Калуша.

На зазывъ дра Олесницкого вписало ся въ члены філіѣ „Просвѣты“ звышь сто членôвъ и зложили кôлькадесять зр. По зборахъ зôбрали ся гостѣ въ сусѣдныхъ комнатахъ „Бесѣда“ на скромну перекуску, до котрои засѣли селяне разомъ зъ свѣтскою и духовною интеліґенціею.

Переглядъ політичный.

Якъ вже звѣстно, именованый буковиньскимъ маршалкомъ краевымъ пос. Лупулъ, а его заступникомъ Нѣмець лібералъ пос. Ротъ. Давнѣйше бувъ заступникомъ маршалка дръ Волянъ.

Вѣсть, будьто бы коло Угринова въ Сокальщинѣ за границею россійскою въ Потуринѣ появила ся холера, есть безосновна. Сокальскій лѣкарь повѣтовый ѣздивъ до Потурина и переконавъ ся, що тамъ нема холеры.

Зъ Берлина доносять, що холера збôльшае ся и вчера померло зновъ кôлька осôбъ. Въ Шлесвику и Гольштинѣ выбухла такожь холера; померло тамъ 16 людей. Зъ Гельґолянду утѣкають гостѣ купелевî.

„Нов. Врем.“ доносить, що мѣсцевôсть, де прийшло до бійки вôддѣлу россійского войска пôдъ командою полковника Йонова, не належить до Анґаністану, и що той вôддѣлъ складавъ ся лишь зъ 19 козакôвъ. Розôйшлась чутка, що Гозары побили войско еміра.

Новинки.

Львôвъ дня 31 Серпня.

Именованя. Ц. к. краева Рада шкôльна именувала суплентами при семинаріяхъ учительскихъ: Григорія Величка у Львовѣ и Ант. Глодвиньского у Львовѣ.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** повѣдомляе, що зъ днемъ 1 вересня 1892 увôйде въ житє тарифа для руху товарового межи стаціями королевско-угорскихъ зелѣзниць державныхъ и ц. к. упр. зелѣзницѣ кошицко-богуминьскои зъ одного боку, а стаціями граничными австрійско-россійскими, стаціями ц. к. австрійскихъ зелѣзниць державныхъ Броды въ переходѣ и Пôдволочиска въ переходѣ, якъ такожь стаціями ц. к. уприв. зелѣзницѣ пôвнôчнои Цѣсаря Фердинанда. Границя въ переходѣ взглядно Щакова въ переходѣ — зъ другого боку. Мѣстить она цѣлый рядъ выимковыхъ тарифъ для всѣлякихъ товарôвъ а именно вôдъ мінеральныхъ, збôжа, муки и мелива, вина, зелѣза и стали фасоновои, зелѣзныхъ и сталевыхъ товарôвъ, знарядôвъ рôльничихъ, овочѣвъ сушеныхъ, крупъ и дерева. Примѣрники тои тарифы можна набути у зарядôвъ зелѣзничихъ належачихъ до звязку тарифового по цѣнѣ 25 кр. за штуку.

— **Испыты кваліфікаційні** для учителѣвъ шкôлъ народныхъ зачнуть ся передъ ц. к. комісією испытовою въ Тернополи дня 12 вересня 1892 р. о год. 8 рано. Поданя треба внести до дня 8 вересня.

— **Холерина** явила ся послѣдными днями у Львовѣ. Именно захорували три особы, але въ шпитали приходять помалу до здоровля.

— **Львôвска рада мѣска** на засѣданю передвчера радила, що зробити зô всѣми предметами, закуплеными на принятє Є. Вел. Цѣсаря. По довшôй розправѣ ухвалено всѣ таки рѣчи, що не псують ся, переховати, а проче продати, хочь бы и зô стратою, напр. свѣчки до освѣтленя. Соснови щоглы (есть ихъ 300), вже помальовані на червоно, будуть выняти зъ бруку и переховані пôдъ дахомъ. Выбрано окрему комісію, котра мае порозумѣти ся зъ ґен. Дирекцією зелѣзниць, чи бы не могла брама тріюмфальна стояти и дальше на тôмъ самôмъ мѣсци, на котрôмъ єѣ збудовано. Вкôнци ухвалено заняти ся урядженемъ великого концерту при участи товариствъ спѣвацкихъ, запрошеныхъ до выконаня кантатъ, котрî мали вôдспѣвати ся въ честь Монарха. Доходъ зъ концерту мае бути призначеный для бѣдныхъ мѣста Львова.

— **Огонь.** Дня 25 с. м. въ Цѣшкахъ, золочѣвского повѣта, въ саме полудне згорѣло около 30 загородъ селяньскихъ зô всѣмъ засобомъ збôжа. Въ огни спалило ся такожь кôлькоро худобы. Одному селянинови, що вѣзъ гречку зъ поля до стодолы, сполошили ся конѣ и перевернули вôзъ. Селянинъ упавъ пôдъ вôзъ и звôдтамъ вытягнено его зъ поломаными ребрами. За пôвъ години вôнъ померъ. Майже половина зъ погорѣльцѣвъ була убезпечена, але тôлько на домы. Того самого дня въ селѣ Голосковичахъ згорѣло 6 селяньскихъ загородъ. При обохъ огняхъ показавъ ся великій бракъ воды, прирядôвъ и людей до гашеня. Вѣчно повтаряе ся одно и то само. Громады не дбають о то, щобы на выпадокъ мати все пôдъ рукою, и такъ тысячѣ маєтку идуть зъ дымомъ.

— **О поцѣлуй.** Илія К., львôвскій фризієръ, запôзвавъ вчера двохъ „бойкôвъ“ зъ площѣ галицкои, бо они схопили его жѣнку за руки и хотѣли, щобы она

серединѣ ясно-голубый. На небѣ стояло велике, золоте сонце, свѣтло заливало просторъ, а воздухъ бувъ такъ ясный и чистый, що й найдальші предметы визначувались въ сѣрѣючôй далечинѣ ясно для ока и въ докладнôмъ, немрачнôмъ видѣ. Зъ высоты небесъ всеблагій Сотворитель обôймавъ поглядомъ цѣлу землю: на поляхъ хилило ся передъ Нимъ збôже золотавою филею, шелестѣвъ тяжкій пшеничный колосъ, а тонкî вôвсяні стебла дрожали якъ маленькій звоникъ. Въ воздусѣ, напоєнôмъ сонѣчнымъ свѣтломъ и синявою, плавала ту и тамъ весняна ниточка павутины, голуба вôдъ синявы, а золотава вôдъ сонця, дѣйстне прядиво зъ кужелѣ Пресвятои Дѣвы.

Помѣжъ ланами збôжа, въ глубинахъ долинъ, зеленѣли ся темною зеленю нивы; ту и тамъ, де на муравѣ журчѣло жерело, тамъ и зелень була яснѣйша, а цѣла нива, вквѣтчана жовтымъ цвѣтомъ гôрчицѣ, вдаряла, слѣпила людскî очи надмѣромъ золотого блеску. На мокравинѣ темнѣли вôльхи, вôдъ котрыхъ вѣяло холодомъ и вохкостю.

Въ лѣсѣ однакожь, межи соснами, горячо вже було и дуже тихо. Здавало ся, що цѣлый просторъ здрѣмнувъ ся и обомлѣвъ. По хвили переставъ и вѣтеръ дути, а тогды и лѣсы и збôжа и травы стояли неподвижно. Листе висѣло на деревахъ, неначе приспане; гомôнъ птиць замовкъ и наставъ часъ вôддыху. Але той вôдпочинокъ походивъ неначе зъ надмѣру солодости и рознѣженя природы. Тôлько великій зводъ небесный, здавалось, усмѣхае ся, а десь высоко-высоко, въ непроглядныхъ глубинахъ зводу небесного, Богъ великій тѣшитъ ся радостю пôль, лѣсôвъ, нивъ и воды.

Мѣжьтымъ смолярь и Катруся блукали по лѣсѣ безъ упину, збираючи зѣля, смѣючи ся або балакаючи весело. Чоловѣкъ простый, якъ птахъ: спѣвае, коли може, бо то вже его така вдача. Смолярь почавъ спѣвати просту, але тужну пѣсоньку.

Послѣдне слово пѣсоньки тягне ся по еѣ мотиву довго, жалôбно, и такъ таки довго и жалôбно тягнули смолярь и Катруся, а вôдгомôнъ, повторяючи за ними, розспѣвувавъ се въ темныхъ глубинахъ лѣса; сосна вôдкликалась соснѣ — и пѣсня розпочата словами, перебѣгала ряды деревъ и кôнчила ся ажь генъ далеко въ лѣсѣ зôткненемъ все бôльше и бôльше непонятнымъ, лехшимъ, слабшимъ а на конець тишиною.

Опôсля зновъ Катруся заспѣвала веселшу пѣсню, що розпочинала ся словами: „Ой стану я золотымъ перстенцемъ“. Славна то пѣсня! Молода уперта дѣвчина сварить ся въ нѣй зô своимъ любымъ и розповѣдае способы, якими она гадае выслизнути ся ему. Однакъ зъ нимъ тяжка справа. Бо коли оповѣдае ему, що стане золотымъ перстенцемъ и покотить ся сѣрымъ гостинцемъ, то вôнъ грозить, що своимъ быстрымъ окомъ догляне перстень на дорозѣ; коли она хоче стати золотою рыбкою въ водѣ, вôнъ єй спѣвае про сѣть шовкову; коли она дикимъ качоромъ на водѣ, вôнъ передъ нею стрѣльцемъ. Ажь вкôнци бѣдна дѣвчина бачить, що не сховае ся передъ нимъ на земли и спѣвае:

Ой стану я зôркою на небѣ,
Людямъ свѣтити буду въ потребѣ;
Таки не буду я твоя,
Бо така є воля моя.

Але незбитый зъ дороги, парубокъ вôдповѣдае:

Пôду до церкви, гарно ся помолю,
Ще дамъ и на Боже и зôроньку зловлю.
Таки мусишь бути моя,
Хочь и не є воля твоя.

Дѣвчина бачить, що нема для неѣ спасеня нѣ на земли, нѣ на небѣ, тому годить ся зъ волею божою и спѣвае:

Ой бачу я, бачу, що Божі суды,
Куды сховаюсь, найдешь мя всюды,
Хочь и не воля моя,
Таки мушу бути твоя.

— А видишь, Катрусе? — сказавъ смолярь.

— Що, Ивасю?

Вôнъ почавъ спѣвати:

Хочь и не воля твоя,
Таки мусишь бути моя.

ихъ поцѣлувала. Панѣ Єтті не хотѣла на се пристати, стала кричати, а тогды кавалєры вôдъ сливокъ и орѣхôвъ — утекли.

— **Намѣрене самоубійство.** Оногды по полудни служниця 22-лѣтна, Мальвина Дудякъ, замешкала у Львовѣ, зажила розпущеного вітріолю, зъ причины якогось непорозумѣня зô своимъ милымъ. Єѣ вôдвезено сейчасъ до шпиталю, однакъ нема надѣѣ, чи буде можна удержати єѣ при житю. — Пѣхотинець 15 полку у Львовѣ, Похотимякъ, придѣленый одному офіцирови до послуги, стрѣливъ до себе вчера рано зъ карабіну, схававшись впередъ у пивницю. Однакъ не вдѣявъ собѣ мабуть великого лиха, бо куля перейшла лише поза шкôру. На грудяхъ видко два отворы. Зовсѣмъ притомного завезено єго до шпиталю. Причина сего намѣреного самоубійства незнана.

— **Трупъ на шинахъ.** Въ Загребѣ дня 27 с. м. рано найдено на шинахъ угорскои зелѣзницѣ державнои тѣло 17-лѣтнои служницѣ Тересы Кендичь. Голова лежала поза шинами. Зъ початку думали, що нещасну пôдозрѣвавъ хтось о крадѣжь и она кинулась пôдъ льокомотиву. Однакъ коли приглянули ся лѣпше тѣлу покôйницѣ, побачили, що голова була гладко вôдрѣзана вôдъ толуба, а на колесахъ поѣзду поспѣшного, котрый мавъ єѣ переѣхати, не найдено слѣдôвъ крови. Видко зъ того, що хтось єѣ впередъ убивъ, а вôдтакъ кинувъ на шины, щобы слѣдъ затерти.

— **Утекла вôдъ родичѣвъ** 16-лѣтна Дрезя Вольфъ, донька горальника Ґедалього Вольфа въ Довжанцѣ, забравши зъ собою 48 зр. и листъ товариства кредит. земского. Дрезя мала поѣхати до Львова, де, якъ догадують ся, хоче вступити до якогось монастиря и дати ся выхрестити.

— **Зъ Яворова пишуть намъ:** Колись то въ читальни яворôвской стали мы обчисляти, кôлько учениковъ дає Яворôвъ до школъ середныхъ, семинарій и університету. И немало здивувались мы сами, коли начислили ихъ ажь 50, а мѣжь тыми 37 Русиновъ. Се якъ на галицке мѣсточко, котре не числить цѣлыхъ десять тысячь народу, дуже великій процентъ молодежи, що вчить ся у высшихъ школахъ. Всѣ они ходять до ґімназій, головно у Львовѣ и въ Перемышли, до семинарій, або на університетъ у Львовѣ та въ Краковѣ. Ледви чи яке друге наше мѣсточко въ родѣ Яворова, шле только молодежи до высшихъ школъ. Комарно и Угнôвъ се мають бути мѣста, въ котрыхъ такожь значне число молодежи учить ся по высшихъ школахъ, однакъ Яворôвъ передує мабуть въ тôмъ взглядѣ. Покищо, вказує се лишь на дбалôсть родичѣвъ, щобы дѣти ихъ не бѣдили такъ якъ они самî, а похвалити ся тымъ буде можна ажь тогды, коли тî Яворôвцѣ принесуть славу свому родинному мѣсту, та занявши становиска, будуть тямити бодай про институцѣѣ яворôвскî.... Коли вже мова про институцѣѣ, то згадати мусимо про читальню мѣску. Бытъ єѣ забезпеченый, розходить ся лише о дѣяльнôсть єѣ. Отже ту зъ вдоволенємъ можна занотувати вôдрадный фактъ, що зъ бібліотеки читальнѣ яворôвскои, выпозычено за 8 мѣсяцѣвъ сего року досыть богато, бо ажь 341 книжокъ и прочитано (на се єсть контроля). Членôвъ числить читальня 60, мѣжь ними 8 женщинъ. Число се якъ на Яворôвъ, розумѣє ся, за мале, але причина въ тôмъ така, що передмѣщане безъ причины держать ся здалека вôдъ читальнѣ. Сподѣвати ся треба, що понявши цѣль читальнѣ и своє добро такъ передмѣщане, якъ и мѣщане та мѣщанки яворôвскî впишуть ся численнѣйше до читальнѣ. Тажь по меншихъ селахъ читальнѣ мають бôльше членôвъ! А по дбалости головы читальнѣ о. Костика и дѣяльного секретаря п. Тучапского сподѣваємо ся, що заохотою, принукою и уладженємъ такого житя въ читальни, щобы всѣ могли въ нѣй провести користно годину-двѣ, стягнуть бôльше членôвъ. — *М.*

— **Страшна пригода** лучила ся тому кôлька днѣвъ въ Празѣ ческой. Панна Курцъ, 17-лѣтна донька знаного писателя и професора въ Празѣ, купала ся недалеко Ліпавы въ Берунцѣ, доплывѣ Велтавы. Наразъ пôрвавъ єѣ виръ и она щезла пôдъ поверхнею воды. Недалеко находили ся єѣ браты и ихъ учитель. Всѣ три кинули ся сейчасъ въ воду, але нещасна учепила ся ихъ такъ сильне, що всѣхъ трохъ втягнула пôдъ воду. Робôтникови Несверѣ, що кинувъ ся за ними въ воду, удало ся всѣхъ трехъ мущинъ выратувати, але молода дѣвчина утопила ся. Тѣло єѣ вôднайдено ще того самого дня.

Штука, наука и література.

— **„Кôстякôвъ Гольбайна".** Залуквича часть друга п. заг. „Кандидатъ" вышла сими днями въ друкарнѣ товариства имени Шевченка, коштомъ и заходомъ редакціи „Зеркала" книжочкою обôймаючою 72 стороны бôльшои 16-ки. Цѣна книжочки выносить 15 кр. Правопись фонетична.

Всячина.

— **Зелѣзниця до звѣздъ.** Оденъ лондонскій професоръ хотѣвъ показати наглядно своимъ ученикамъ, якъ далеко до декотрыхъ звѣздъ, и вôнъ пояснивъ имъ се въ такій способъ: Мы Анґлійцѣ народъ купецкій и любимо все обчисляти на грошѣ. Отже подумаймо собѣ, що кôлькохъ нашихъ богачѣвъ, абы грошѣ не лежали дармо, вперѣдъ старало ся о дозвôлъ повести пôдморскій тунель зъ Анґліѣ до Америки, а коли имъ на се не позволили, то они рѣшили ся выбудовати зелѣзницю на звѣзду Центавръ. Якъ бы они взяли ся до того, въ то не входимо, а увѣмъ собѣ, що имъ удало ся выбудувати зелѣзницю ажь на тую звѣзду, а що мѣсце пôдъ будову нѣчо ихъ не коштувало (бо то въ просторѣ межипланетарнôмъ), то директоры назначили дуже малу цѣну за переѣздъ, т. є. 1 пенсъ за 100 миль.

Отже якійсь американьскій панъ выбирає ся въ дорогу на тую звѣзду и збирає грошѣ на білетъ. Білетъ той коштувавъ бы єго тôлько, кôлько Анґлія має довгу. Але закимъ бы вôнъ выѣхавъ на звѣзду Центавръ, то довгъ той зъ 700.000 фунтôвъ штерлінґôвъ (сѣмъ міліонôвъ зр.) зрôсъ бы до вартости одного міліярда сто міліонôвъ фунтôвъ. Засѣвши въ ваґонѣ цѣкавый Американинъ хоче знати, якъ скоро ѣде:

— На годину 60 миль — вôдповѣдають єму.

— Отже коли приѣдемо до Центавру?

— За 48 міліонôвъ, 663 тысячь лѣтъ.

— Гм! то досыть далека дорога.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 31 серпня. Міністерство справъ внутрѣшныхъ выдало розпорядженє до краєвыхъ властей у Львовѣ, Черновцяхъ, Опавѣ, Празѣ, Зальцбурзѣ Лінцу и Инсбруку наказуючи, що треба на граници убивати всѣ псы и коты, котрî приходять изъ сторонъ, де єсть пошесть.

Петербургъ 31 серпня. Царска родина выѣхала до Фінляндіѣ. Заступникъ Ґірса, Шишкінъ каже, що всѣ документы оголошенî въ болгарскôй Свободѣ суть фальшивî.

Гамбурґъ 31 серпня. Вчера занедужало тутъ 447 людей на холеру а померло 173.

Филипополь 31 серпня. Въ депешѣ до болгарского князя высказавъ Є. Вел. Цѣсарь австрійскій бажане, щобы выстава скрѣпила вôдносины Болгаріѣ до Австро-Угорщины на поли торговельнôмъ и економічнôмъ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 30 серпня 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	328	—	334	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	212	—
2. Листы заставнî за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт. . .	100	90	101	60
„ „ 5% выльос. зъ 10% прем.	107	60	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт. . .	98	25	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	50	97	20
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт. . .	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт. . .	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнî за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3% .	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облíґи за 100 зр.				
Индемнiв. гал. 5%	104	60	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	94	20	94	90
Облíґи комун. Банку кр. 5% I еміс. .	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „ .	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½% . . .	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	70	18	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	64	5	73
Рубель паперовый	1	20	1	22
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	58	95

Катруся засоромила ся зновъ, але розсмѣялась, и щобы таки щось заговорити, вôдповѣла:

— Я назбирала вже богато зѣля: майорану, богородичнои травы, чабрыку и росянки. Тôлько треба въ водѣ змочити, бо до вечера на спецѣ зôвянуть....

Дѣйстно спека була велика, а вѣтеръ нѣ шелеснувъ. Въ лѣсѣ, навѣть въ тѣни, воздухъ дрожавъ задухою, сосны выдавали сильный смôльный запахъ. Пѣжне, золотавого блеску личко Катрусѣ було вохке, а голубî єѣ очи свѣтились утомою. Она зняла зъ головы хустинку и холодила ся, а смолярь взявъ зъ єѣ рукъ кошичокъ зъ зѣлємъ и сказавъ:

— Слухай, Катрусенько. До вôльхъ зъ вôдси не бôльше двохъ гонôвъ, а мѣжь вôльхами керниця. Ходи, Катрусенько, напємо ся воды.

Пôшли обоє. И дѣйстно, по якôмсь часѣ почна лѣсиста стала знижати ся; межи деревами замѣсть ягôдъ, папороти и сухого моху, зазеленѣла вохка мурава, показала ся одна и друга вôльха, а за ними цѣлî ряды. Вôйшли въ темный, вохкій гай, де лучѣ сонѣчнî, продираючи ся черезъ листє, самî достають ихъ краску и красять вôдтакъ блѣдо-зеленымъ свѣтломъ лиця людскî. Ивась и Катруся сходили все нижше въ тѣнь и вохкôсть. Повѣяло на нихъ сирымъ холодомъ, приємнымъ по лѣтнôй спецѣ — и по хвили мѣжь рядами вôльхъ побачили въ чорнôй, торфовôй почвѣ глубоку, вючу ся струю воды, на котрôй мѣсцями рôсъ шуваръ, лежали великî, круглî листя лелій водныхъ, котрî мы „ненуфарами" называємо.

Хороше то було мѣсце, спокôйне, затишне, тѣнисте, а навѣть по части темне. Прозора струя воды крутила ся мѣжь деревами. Ненуфары, колысанî лехко водою, хитали лагôдно бѣлый цвѣтъ; и здавалось, що они цѣлують ся, коли такъ кланяли ся собѣ. Надъ широкимъ ихъ листємъ, що нѣбы шеломы на зеркалѣ воды лежали, лѣтали въ воздусѣ метелики темно-синои краски, котрыхъ широкî крыла шелестѣли; они такî нѣжнî и тонкî, що справедливо называють ихъ водными паннами; чорнî метелики зъ бѣлымъ рубцємъ сѣдали на кôнчикахъ татарского зѣля. На рудôй почвѣ торфовôй цвили синî незабудьки; ту и тамъ шумѣвъ высокій шуваръ, на котрôмъ подувъ вѣтру выгрававъ звычайно пѣснѣ. Берегами росли тужливî корчѣ калины, а пôдъ корчами бѣлѣли ся головки конвалій и звонкôвъ водныхъ; бедрипепь повѣсивъ бѣлî головки надъ прозору воду; впрочôмъ самота — отъ! дика сторона, забута людьми, спокôйна а залюднена тôлько свѣтомъ крылатыхъ птиць, цвѣтôвъ и комахъ.

(Конець буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлость, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ устороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненe.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

На пору кураційну 1892

поручае справдѣ добрый

ЧАЙ

78

российскій

Сидôръ Воль

властитель одинокои торговлѣ лише чаемъ, котра **истнуе вже 22 роки**

у Львовѣ, Сикстуска 6.

80

Штучнѝ

зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системy американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ также всякѝ направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорyджае ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.

дôмъ Всп. и. Штроменґера.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.